

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 248/2021
15.09.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула и Бисерке Живановић, чланова већа, са саветником Љиљаном Петровић, као записничарем, одлучујући о захтеву АА из ..., ул. ..., поднетом преко пуномоћника Тихомира Димковића из ..., ул. ..., за преиспитивање судске одлуке – пресуде Управног суда – Одељења у Новом Саду Ш-4 У 16547/20 од 07.06.2021. године, уз учешће Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Кабинет министра, као противном странком, у предмету престанка радног односа, у нејавној седници већа одржаној дана 15.09.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **ОДБИЈА**.

ОДБИЈА СЕ захтев подносиоца за накнаду трошкова поступка.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим диспозитива, одбијена је тужба тужиоца АА поднета против решења Министарства унутрашњих послова, Кабинета министра 01 број 9744/20-2 од 19.08.2020. године, а ставом другим диспозитива одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора. Оспореним решењем утврђено је да је тужиоцу, полицијском службенику Министарства унутрашњих послова, Полицијске управе у ..., престао радни однос дана 25.02.2020. године, када је постала правноснажна пресуда Основног суда у Зрењанину ЗК. 546/15 од 05.07.2015. године, којом му је изречена условна осуда тако што му утврђена казна затвора у трајању од 8 (месеци) и истовремено одређено да се утврђена казна затвора неће извршити уколико у року од 3 (три) године, рачунајући од дана правноснажности пресуде, не учини ново кривично дело.

У захтеву за преиспитивање побијане пресуде поднетом из свих законских разлога подносилац истиче да је неоснован закључак Управног суда да је оспорено решење донето правилном применом прописа на које се тужени позвао приликом доношења решења о престанку радног односа тужиоцу.

Наводи да је Управни суд погрешно у образложењу пресуде оценио наводе тужбе којима је указао да су Законом о полицији јасно и прецизно прописани услови за

престанак радног односа полицијских службеника и запослених, због чега се не може применити одредба члана 250. Закона о полицији, који прописује примену прописа о државним службеницима када Законом о полицији и посебним колективним уговором за полицијске службенике није другачије прописано. Указује да је Закон о полицији *lex specialis* у односу на Закон о државним службеницима, који је *lex generalis*, и да не постоји законски основ за примену члана 131. став 1. тачка 2. Закона о државним службеницима и члана 2. став 1. тачка 1. Правилника о утврђивању кривичних дела за чију осуду државни службеник постаје недостојан за обављање послова, односно вршење дужности. Указује да је оспорено решење донето уз ретроактивну примену прописа, с обзиром да је све до дана доношења оспореног решења био у радном односу код тужене, примао зараду, да су му у периоду од 25.02. до 19.08.2020. године уплаћивани доприноси и порези, што указује да решење уколико би било законито, може важити само убудуће, а да је правно неодрживо да побијано решење производи последице од 25.02.2020. године. Предлаже да суд захтев уважи, укине или преиначи побијану пресуду, истиче и захтев за накнаду трошкова управног спора.

Противна странка Министарство унутрашњих послова Републике Србије је у одговору на захтев навело да нема места преиспитивању пресуде Управног суда којом је правилно одбијена тужба тужиоца и правилно утврђено да је оспорено решење донето уз правилно утврђено чињенично стање на које је правилно примењено материјално право, те правилно изведен закључак да је тужиоцу основано престао радни однос по сили закона. Предлаже да се захтев одбије.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, а у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" број 111/09), Врховни касациони суд је нашао да је захтев неоснован.

Према разлозима образложења побијане пресуде, правилно је одлучио тужени орган када је утврдио да су се стекли услови за престанак радног односа тужиоцу у складу са чланом 131. став 1. тачка 2) Закона о државним службеницима. У образложењу оспореног решења тужени орган је цитирао одредбу члана 172. став 1. и члана 250. Закона о полицији, с тим да је у доношењу одлуке применио одредбу члана 131. став 1. тачка 2) Закона о државним службеницима. Управни суд наводи да је пресудом Основног суда у Зрењанину ЗК. 546/15 од 05.07.2015. године, која је постала правноснажна дана 25.02.2020. године, тужилац оглашен кривим за извршено кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. Кривичног законика и да му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 8 (осам) месеци и истовремено одређено да се утврђена казна затвора неће извршити уколико у року од 3 (три) године, рачунајући од дана правноснажности пресуде, не учини ново кривично дело, што га, у смислу члана 2. став 1. тачка 1) Правилника о утврђивању кривичних дела за чију осуду државни службеник постаје недостојан за обављање послова, односно вршење дужности, чини недостојним за обављање послова, односно вршење дужности. Са ових разлога је, по налажењу Управног суда, тужени орган у довољној мери образложио законски основ за престанак радног односа тужиоца.

Одредбом члана 172. став 1. тачка 2) Закона о полицији ("Службени гласник РС", број 6/16 и 24/18) прописано је да поред случајева престанка радног односа утврђених другим прописима, полицијском службенику, односно осталим запосленима, по сили закона радни однос у Министарству престаје када се утврди да је правноснажном пресудом осуђен на казну затвора од најмање шест месеци - даном достављања правноснажне пресуде Министарству. Према тачки 3) истог члана закона, полицијском службенику, односно осталим запосленима, по сили закона радни однос у Министарству престаје када се утврди да је правноснажном пресудом осуђен на казну затвора за следећа кривична дела: примање мита; давање мита; трговина утицајем; насиље у породици; злоупотреба у вези са јавном набавком; злоупотреба положаја одговорног лица; омогућавање злоупотребе остваривања права азила у иностраној држави; злоупотреба службеног положаја; превара у служби; проневера; одавање службене тајне - даном достављања правноснажне пресуде Министарству.

Према одредби члана 250. Закона о полицији, ако овим законом, прописима донетим на основу овог закона и посебним колективним уговором за полицијске службенике није другачије прописано, на права и дужности, рад и радне односе полицијских службеника, примењују се прописи о државним службеницима и посебан колективни уговор закључен у складу са тим прописима, општи прописи о раду и закон којим се уређује општи управни поступак.

Одредбом члана 131. став 1. тачка 2) Закона о државним службеницима ("Службени гласник РС", број 79/05...95/18) прописано је да државном службенику престаје радни однос по сили закона ако буде осуђен на казну затвора од најмање шест месеци или му је изречена условна осуда на казну затвора од најмање шест месеци без обзира на период проверавања за учињено кривично дело које га чини недостојним за обављање послова државног службеника - даном правноснажности пресуде.

Одредбом члана 2. Правилника о утврђивању кривичних дела за чију осуду државни службеник постаје недостојан за обављање послова, односно вршење дужности („Службени гласник РС“, број 26/19) прописано је да недостојни за обављање послова, односно вршење дужности државног службеника чини изречена условна осуда на казну затвора од најмање шест месеци без обзира на период проверавања за: 1) кривична дела против службене дужности – злоупотреба службеног положаја (члан 359. Кривичног законика), несавестан рад у служби (члан 361. Кривичног законика), противзаконита и исплата (члан 362. Кривичног законика), ненаменско коришћење буџетских средстава (члан 362а Кривичног законика), превара у служби (члан 363. Кривичног законика), проневера (члан 364. Кривичног законика), послуга (члан 365. Кривичног законика), трговина утицајем (члан 366. Кривичног законика), примање мита (члан 367. Кривичног законика), давање мита (члан 368. Кривичног законика) и одавање службене тајне (члан 369. Кривичног законика); 2) сва друга кривична дела за која може бити изречена казна затвора од пет година.

Оцењујући законитост побијане пресуде, Врховни касациони суд налази да је она донета без повреде правила поступка и уз правилну примену материјалног права. Побијаном пресудом оцењена су сва питања и околности које су могле да буду од утицаја

на законитост оспореног решења, а образложење побијане одлуке садржи јасне и одређене разлоге којима се Управни суд руководио при оцени законитости оспореног решења, које у свему прихвата и овај суд.

По налажењу Врховног касационог суда, у побијаној пресуди и решењу које се тужбом оспорава правилно је закључено да су се у конкретном случају стекли услови за престанак радног односа тужиоцу у складу са чланом 134. став 1. тачка 2) Закона о државним службеницима, имајући у виду да му је пресудом Основног суда у Зрењанину, која је постала правноснажна 25.02.2020. године, изречена условна осуда у трајању од 8 (осам) због извршеног кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. Кривичног законика и истовремено одређено да се утврђена казна затвора неће извршити уколико у року од 3 (три) године, рачунајући од дана правноснажности пресуде, не изврши ново кривично дело, што га у смислу члана 2. став 1. тачка 2) Правилника о утврђивању кривичних дела за чију осуду државни службеник постаје недостојан за обављање послова, односно вршење дужности чини недостојним за обављање послова односно вршење дужности. Имајући у виду изложено по оцени Врховног касационог суда оспорено решење је правилно донето у складу са цитираним одредбама Закона о полицији и Закона о државним службеницима.

Врховни касациони суд је као неоснован оценио навод подносиоца захтева да је тужени орган погрешно применио материјално право и то одредбе Закона о државним службеницима уместо одредби Закона о полицији. Ово стога што Закон о полицији представља посебан закон (*lex specialis*) у односу на Закон о државним службеницима, па и у погледу случајева за престанак радног односа полицијских службеника, јер је у члану 172. Закона о полицији, поред случајева престанка радног односа утврђених другим прописима, прописано још шест случајева када полицијском службенику престаје, односно може престати радни однос. Овим посебним случајевима није обухваћено изрицање условне осуде у трајању од најмање шест месеци полицијском службенику, које је, међутим, прописано чланом 131. став 1. тачка 2) Закона о државним службеницима, прецизније чланом 75. Закона о изменама и допунама Закона о државним службеницима („Службени гласник РС“, број 95/2018).

Врховни касациони суд је имао у виду и остале наводе захтева, па је констатовао да су истоветни тужбеним наводима који су у побијаној пресуди детаљно размотрени и правилно оцењени као неосновани.

Имајући у виду изложено, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 55. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

Врховни касациони суд је, с обзиром на то да је захтев за преиспитивање судске одлуке одбијен, на основу одредбе члана 165. став 1. у вези члана 153. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11... 87/18), који се сходно примењује на питања поступка решавања управних спорова која нису уређена тим законом, сагласно одредби члана 74. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу другом диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ
дана 15.09.2021. године, Узп 248/2021

Записничар,
Љиљана Петровић,с.р.

Председник већа – судија,
Катарина Манојловић Андрић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић